

dersom De kunde bestemme Dem til definitivt at slaa slige Fantasterier af Hovedet. Jeg frakender Dem ikke Evner. De er maaske endog i Besiddelse af en ikke helt almindelig Idérigdom, — og der er næppe nogen Grund til at tvivle om, at De en Gang i Tiden vil kunne udrette noget dygtigt. Men foreløbig trænger De først og fremmest til at komme til en klarere Erkendelse af, hvad De mangler. Naar man er toogtyve Aar, skal man overhovedet ikke have anden Ærgærrighed end den at lære. I hvert Tilfælde har vort Tidsskrift ikke til Opgave at tage sig af unge Menneskers umodne Forsøg.«

Efter disse Ord vendte han sig bort med en Haandbevægelse, der skulde tilkendegive, at han betragtede Samtalen som afsluttet.

Men Per blev staaende.

»Hvor affældig mener Obersten, at jeg skal være, for at jeg kan gøre mig Haab om at faa mit Arbejde anerkendt?«

Den gamle Militær vendte sig imod ham med en Ilterhed, saa Gulvtæppet slog Folder omkring hans Fødder.

»Er De gal!« brød han ud — men ved Synet af Pers dødblege Ansigt betvang han sin Vrede. Af Frygt for at faa Skandale i sit Hus nøjedes han med kort og bydende at lade ham vide, at hans Tid ikke tillod ham længer at beskæftige sig med ham.